

PROPOSTA DE DECLARACIÓ DE COLLSEROLA ZONA DE SEGURETAT

Introducció:

L'activitat tradicional de la caça fa temps que ha deixat de ser compatible amb la resta d'usos del parc de Collserola. Cada cop més la gent surt a gaudir del parc des de totes les vessants i hi te tot el dret. Això suposa un greu perill per a la seguretat de les persones atès tothom campa per on vol o pot, i un tret perdut pot arribar a provocar una desgràcia

També cal abordar la proposta des d'un punt de vista biològic en el conjunt dels ecosistemes de Collserola.

Consideracions de la proposta de declaració de zona de seguretat:

La caça a un espai natural metropolità com Collserola s'ha de prohibir principalment per que no ofereix suficients garanties de seguretat ni als mateixos caçadors, ni a la resta d'usuaris del parc.

Els caçadors disporen en zones no senyalitzades, en el cas de la caça menor, i això és un greu perill.

És evident que l'activitat cinegètica la practiquen un nombre reduït de persones front als milers d'usuaris diaris del parc de Collserola. Es dona la paradoxa de que l'administració mira de vetllar per què els usuaris del parc tinguin un comportament cívic i de respecte a l'entorn per no malmetre'l, i alhora autoritza les societats de caçadors a que aniquilin sistemàticament diverses poblacions faunístiques que són la principal riquesa de la biodiversitat del parc i que alhora il·lusiona al visitant.

El mateix Pla Especial d'Ordenació i de Protecció del Medi Natural del Parc de Collserola (PEPCo) reflectia l'any 1987 que "l'elevada pressió cinegètica i la pobresa quantitativa de la fauna de Collserola són dos fets que condicionen la política a seguir respecte la caça" i recomanava evitar qualsevol activitat cinegètica mentre no hi hagués una millora evident de la situació de la fauna.

És més, l'Article 28 - Aprofitament faunístic, diu exactament "Atès que és objecte d'aquest Pla la preservació del medi natural del Parc de Collserola i la potenciació del seu gaudi per part dels ciutadans, **la caça haurà de ser prohibida a totes les àrees de Parc Forestal, sia per raons de protecció de la fauna que hi habita, sia per raons de seguretat envers els visitants o usuaris del Parc.**

Això no s'ha tingut el valor d'afrontar políticament fins ara i estem arribant a una situació de degradació biològica del tot intolerable i injustificada, i alhora d'impunitat gairebé total per part dels caçadors que han imposat la seva forma d'esbarjo com si fos compatible amb la resta d'usos del parc.

Hi ha municipis de Collserola que han vist clar que calia la declaració de Zona de Seguretat. D'altres només han fet petites retallades a nivell local, però la problemàtica no s'ha abordat globalment:

Resolució de 15 d'abril de 1985, per la qual es declara zona de seguretat, als efectes de la Llei de caça, el terme municipal de Barcelona (DOGC núm. 550, de 14.6.1985).

Resolució de 20 de setembre de 1991, per la qual es declaren tres zones de seguretat situades als termes municipals de Cerdanyola del Vallès i Montcada i Reixac (DOGC núm. 1508, de 21.10.1991).

Resolució de 16 d'abril de 1993, per la qual es declaren zona de seguretat, a l'efecte de la Llei de caça, el terrenys cinegètics d'aprofitament comú dins els termes municipals de Sant Cugat del Vallès, el Papiol, Molins de Rei, Sant Just Desvern, Cerdanyola del Vallès, Sant Feliu de Llobregat, Montcada i Reixac i Esplugues de Llobregat (DOGC núm. 1741, de 5.5.1993).

Resolució de 17 de juliol de 1995, per la qual es declara zona de seguretat, als efectes de la Llei de caça, el terme municipal d'Esplugues de Llobregat (DOGC núm. 2082, de 2.8.1995).

Anàlisi de la Situació:

L'actual llei de caça és del tot antiquada (de l'època franquista) i concedeix la gestió de les àrees cinegètiques als mateixos caçadors. Són ells mateixos qui defineixen els plans d'aprofitament cinegètic alhora que aporten les dades i l'estadística a l'administració competent "Direcció General de Medi Natural del DMAH".

El DMAH aprova el Pla tècnic cinegètic sense qüestionar la informació aportada amb un treball tècnic i científic contrastat de l'aprofitament cinegètic real.

Caldria doncs obtenir informació fiable d'un organisme independent, **que estudiï i comptabilitzi les poblacions reals de les diferents espècies cinegètiques o no, per valorar objectiva i científicament la viabilitat i sostenibilitat de la caça.**

Anàlisi biològica:

Segons l'estadística del DMAH feta amb les dades que aporten els caçadors, a les darreres 6 temporades s'han matat al voltant de 40.000 animals a Collserola emparant-se amb la caça menor (perdiu roja, conill, faisà, guatlla, tudó, xixella tórtora, gaig, becada, colom roquer, ànec coll-verd, fotja, tord comú, griva, guineu, garsa). Quin sentit té això? **Cal continuar potenciant i permetent aquest tipus de lleure?**

La perdiu silvestre va ser completament exterminada del parc de Collserola i després de les repoblacions i posterior temporada de caça amb prou feina queda alguna peça viva.

A partir de les dades oficials de la DMAH constatem per exemple que la caça de conill es fonamenta en repoblacions. Si no hi ha repoblacions, no hi haurà una població que permeti les captures previstes. Evidentment sempre quedarà algun conill, però cal pensar en la sostenibilitat de les escasses parelles d'espècies depredadores protegides i molt especialment per l'astor i l'aligot, aquest darrer cada cop més escàs a Collserola.

No hi ha cap justificació aparent per a permetre la caça de la becada, espècie migrant i hivernant localitzada. Ni tampoc del gaig, que junt amb l'esquirol ajuda a escampar aglans per tot arreu, actuant com a repobladors forestals. Pel que fa als túrdids tampoc te sentit biològic que es permeti la seva captura per raons tècniques. El tudó és més abundant, però quina necessitat hi ha de caçar-lo? És una presa bàsica per l'astor un rapinyaire forestal mereixedor dels més grans esforços que garanteixin la seva pervivència al Parc.

I la Guineu? Matar-la per què es pot menjar els conills de les repoblacions o altres preses codiciades pels caçadors? En quins temps estem vivint per continuar tractant la fauna de feristela?

S'ha de tenir en compte que les repoblacions fetes pels caçadors poden resultar contraproductes atès s'introdueixen animals semi domèstics que no saben adaptar-se bé al medi i poden transmetre malalties als seus parents salvatges. Fomenten predadors oportunistes atès resulten fàcils de caçar i el resultat acaba sent un medi excessivament artificialitzat.

La caça també provoca problemes en la reproducció de rapinyaires com el duc o el gamarús que crien al gener en plena temporada cinegètica i per tant es normal que fugin cap a altres àrees més segures a criar empobrint la zona.

La munició més freqüent és el cartutx de perdigons de plom, així doncs milers de perdigons acaben escampats arreu contaminant el sòl i l'aigua.

Està comprovat que en l'absència de la caça, la tranquil·litat de la zona porta aparellada la presència d'una fauna menys malfiada i per tant més fàcilment observable. Fet interessant de cara a incrementar l'atractiu natural del parc.

Conclusions - Els efectes negatius de la Caça a Collserola:

Inseguretat i/o intranquil·litat per als usuaris del parc al ser incompatible la caça amb altres formes de lleure.

Pèrdua de biodiversitat i empobriment dels ecosistemes anihilant determinades espècies.

Espantada general de la fauna i fugida d'espècies que crien.
Contaminació per plom dels ecosistemes del parc.

Proposta d'acció:

1- Prohibir la caça a Collserola d'immediat i declarar Zona de Seguretat la totalitat dels municipis de Collserola.

2- Encarregar a un organisme científic independent la realització d'un estudi global i detallat de la fauna de Collserola.

3- Establir un control científic continuat del poblament faunístic per conèixer la densitat i localització de les diverses poblacions. A partir de l'estudi comprovar si hi ha la necessitat tècnicament justificada per continuar l'activitat cinegètica per alguna espècie en concret.

4- En el cas que n'hi hagi. Elaborar un protocol de caça que obligui a delimitar sempre cada batuda per assegurar la correcta actuació dels caçadors amb una estricta supervisió tècnica.

Oleguer Farràs i Jané
Coordinador Alnus-Ecologistes de Catalunya

Sant Just Desvern
10-12-2007